

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
J. Gratama, G. D. Jordens, V. J. P. de Blocq van Kuffeler.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar.
De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

De Vredes-Conferentie.

„Dit monster-banket van burgerlijke rederijkerij . . . .”
TROELSTRA, Vergadering Stads Doelen 28 April 1899.

Iedereen lacht nu wel met die vredes-conferentie, maar ondertusschen is iedereen er toch maar mee in de weer. Wie geen moeite doet handteekeningen te verzamelen op het Manifest, maakt zich druk met of over het Contra-manifest. Wie het één en ander te prozaisch vindt dicht vrede-sonetten in de Nieuwe Gids, en wie dat niet kan, bespot ze. Wie zoo'n spotlust vereenigt met rijmlust, en wat verontwaardiging, zingt in de Propria coupletten; wie zitting heeft in de tweede kamer onzer Staten Generaal stemt voor de vijf-en-zeventig duizend gulden, hoewel hij tegen de overwegingen der socialistische afgevaardigden geen woord weet in te brengen; wie minister is van buitenlandse zaken zal de conferentie waarschijnlijk den dood aandoen.

Wie de eerste en onvermoeidste strijder is geweest voor het Nederlandsche proletariaat, zendt een boek de wereld in, getiteld: Vredes-stemmen*). Een boek waaraan geen touw is vast te knopen. Goed om hongerige hersens, die overal in bijten, door overlading en verscheidenheid van aangeboden spijs, voor maanden van streek te maken. Welke ordelijke huisvrouw richt een maaltijd aan van zuurkool, stokvisch, snert, bruine boonen, spek en hutspot? Welk ordentelijk gast verdraagt zoo'n maal?

Domela Nieuwenhuis is in de war. En met dit boek zal hij geen ander resultaat bereiken, dan dat andere menschen óók in de war raken. Er staan tal van goede dingen in. En een massa nonsens. Er wordt den lezer voorgezet eerst Laveleye, een beetje Kant, dan een heele boel Tolstoï; vervolgens een keur van gerechten waartegen geen olifantsmaag bestand is; en de heele boel besaust met de hutspot van Domela Nieuwenhuis zelf.

Aan alles wagen wij ons niet; bepalen wij ons tot de hutspot.

Sprekende over het hooger worden der oorlog- en marinebegrotingen zegt D. N. op blz. 1:

„Het is terecht een hellend vlak, waarop men zich bevindt en dat steeds heller en heller wordt.”

Zoo'n zin getuigt niet van groote zorg, besteed aan de samenstelling van het boekje. Men zou den eisch mogen stellen van D. N. Nederlandsch ter lezing te krijgen. Maar we hebben ernstiger grieven. Laveleye zegt op blz. 32:

„Het bezit van kolonies is een anachronisme evenals het geheele koloniale stelsel zelf. Zij zijn een erfenis uit het verleden, die vroeger zijn nut had door de beschaving te verspreiden aan de overzijde der zee, maar die in oppositie is met de instellingen, de gevoelens, de ware belangen van het hedendaagsch oogenblik. Dit anachronisme zal verdwijnen; het verliest zichtbaar terrein en elke helderziende staat zal weigeren kolonies te verwerven en als hij er bezit, zal hij weten ze te bevrijden, om er verder geen verantwoordelijkheid voor te hebben.”

En D. N. teekent daarbij aan in een noot:

„Dit is weer wat optimistisch. Men ziet het aan België en den Kongo in Afrika, aan Duitschland, dat al zijn best doet, hoe dom het ook is, om kolonies te krijgen.”

De vrije socialist laat zich ganschelijk inpakken door de burgerlijke professor. Ziet hij dat diens voorspellingen

niet uitkomen, dan geeft hij de schuld aan het domme Duitschland, dat daar niet voor zorgde!

Onder de middelen ter voorkoming van den oorlog noemt Laveleye op blz. 50:

„7°. Het steunen van alles wat kracht en macht kan geven aan het vertegenwoordigend stelsel en vooral het ontnemen van het recht om oorlog te maken en vrede te sluiten aan het uitvoerend gezag.”

Deze maatregel vindt D. N. te democratisch. Hij zegt: „Wij twifelen wel eens aan dezen maatregel en zouden het althans niet goed vinden om de volksstemming te laten beslissen over den oorlog. De volksstemming, vervalscht als zij wordt, kan zoo gemakkelijk oorlogzuchtig worden gemaakt.”

De vrije socialist, die begonnen is het socialisme over boord te gooien, zegt nu, te twifelen aan de democratie. Er is voor een man als hij moed toe noodig dien twijfel te bekennen. We bewonderen dien moed. Maar zijn twijfelzucht vreezen wij als de pest. Ze heeft hem verlamd, en met hem, korten tijd, de arbeidersbeweging.

Aan de middelen, door Laveleye genoemd, voegt D. N. er eenige toe:

„1°. Het begunstigen van de internationale belangen der arbeiders.”

In de toelichting wordt niet gezegd hoe. Op organisatie wordt slechts geduid met deze woorden:

„Zoodra de arbeiders door internationaal verbonden te zijn, toonen hun belangen in waarheid te begrijpen, zal de beste grondslag gelegd zijn voor de handhaving en het behoud van den vrede”.

De vrije socialist laat de menschen vrij zelf uit te vinden wat hij met „internationaal verbonden te zijn” bedoelt. Van een klassenstrijd spreekt hij niet.

„17°. De militaire werkstaking ingeval van oorlog”. Daarbij zweert D. N. Wij meenen dat dit een even doeltreffend middel is tot voorkoming van den oorlog als de afschaffing van privaat bezit er een is tot voorkoming van uitbuiting.

„18°. Het lijdelijk verzet. Wat de werkstaking collectief doet, dat wordt door lijdelijk verzet individueel gedaan en zeer zeker wanneer dit middel veel voorkomt, dan is het geschikt de regeerders wanhopig te maken. Natuurlijk wordt er een verbazende zedelijke kracht voor vereischt, om alle folteringen en plagerijen te doorstaan, waaraan de weigeraar blootstaat, maar dat er kracht uitgaat van 't voorbeeld van hen, die in staat zijn vol te houden, dat is ontwijfelbaar waar”.

Hiermee zijn wij het in hoofdzaak eens, hoewel onze meening blijft dat de vereischte kracht in de meeste gevallen nóg nuttiger gebruikt zou kunnen worden.

Dan komt Kant op de proppen. Diens meening omtrent een juiste inrichting der maatschappij, geeft D. N. aldus weer:

„Kant acht alle natiën = heerschappijen, onverschillig of het is autokratie, aristokratie of democratie (regering van één, van de besten, van het volk) verkeerd en despotisch. De burgerlijke inrichting van elken staat moet republikeinsch zijn. Onder republikeinsch verstaat hij het staatsbeginsel der afzondering van het uitvoerend gezag (de regering) van het wetgevend. Hoe kleiner het aantal heerschers en hoe grooter het aantal vertegenwoordigers is, hoe meer de republiek mogelijk wordt.”

Ik moet eerlijk zeggen er niets van te begrijpen. Of het moest wezen, dat D. N. niet goed weet wat hij wil, en het daarom voorstelt, alsof Kant dat ook niet wist. Stellig is de uitleg verre van duidelijk.

Belangrijk genoeg om ze in haar geheel over te nemen,

*) Vredes-Stemmen; Kant, Laveleye, Tolstoï, Letourneau, Novicow, Guy de Maupassant e. a., door F. DOMELA NIEUWENHUIS. Amsterdam, S. L. van Looy, 1899.

achten we de door D. N. verzamelde bevelen en besluiten van den keizer, na de vredesboodschap:

20 September 1898. Bevel tot vermeerdering en versterking van de vloot van kanonneerboden in de Kaspische Zee.

15 November. Besluit tot den aanbouw van 2 nieuwe pantserscheepen, metende 12.674 ton.

1 December. Verbanning van 5000 Duchoboren van den Russischen Kaukasus naar Kanada, omdat zij als vredelievende menschen geen wapens wilden dragen.

4 December. Opzettelijke moord op politieke gevangenen op last van den militairen bevelhebber te Scherdowka bij Irkoetsk in Siberië.

14 December. Bevel tot het aanbouwen van 10 nieuwe torpedojagers.

20 December. De minister van marine bericht meer dan 90 millioen roebels (ongeveer 125 millioen gulden) te hebben aangewezen voor het bouwen van nieuwe oorlog-scheepen, aanleg van nieuwe dokken voor het bouwen van nieuwe oorlog-scheepen te Petersburg, in Finland en te Port Arthur. De militaire macht in vreedstijd moet vermeerderd worden met 4 schepen, 6 kruisers, 2 kanonneerboden en een vloot van torpedobooten en torpedojagers.

12 Januari 1899. Indiening van de begrooting met een vermeerdering van 34 millioen roebels voor het leger en 16 millioen roebels voor de vloot.

18 Januari. De Russische troepen op de grenzen van Afghanistan gebracht op 20.000 man, gereed om naar Herat op te marcheeren in geval van rustverstoring.

Drie regimenten voetvolk gezonden naar Helsingfors met bevel om van het Finsche parlement het besluit af te dwingen tot vermeerdering der troepen in Finland. De Czaar verklaart dat, als die maatregel zonder gevolg blijft, het Finsche parlement ontbonden zal worden.

19 Januari. De minister van marine laat een nieuwen eerste-klas kruis kruiser van 6250 ton en 2 torpedobooten van 350 ton aanbouwen. Besloten wordt verder tot den aanbouw van 3 pantserscheepen van 12.700 ton en 2 kruisers, respektief van 6000 en 3000 ton.

* * *

Wie poetischer is aangelegd, zeiden we, dicht sonnetten in de Nieuwe Gids. Zoo Dr. Edw. B. Koster. Onder het opschrift: Wereld-Vrede, richt hij eerst eenige bemoeidigende woorden tot de vlaggen:

Waait uit, banieren voor den grooten dag
Waarop de vrede wordt verkond op aarde,
Nu zij weer wordt een lustwarand, een gaarde
Vol gretig leven — wappert, vaan en vlag!

Dan komen de menschen aan de beurt. Hen wordt geraden:

Ontbloot het hoofd met liefdevol ontzag
Voor haar, de aanbiddelijke en eerbiedwaarde
De vrij rondblickende, eeuwig onvervaarde
Vorstin der wereld met haar godenlach!

Ook de klokken moeten helpen:

Klept klokken: Roert uw tongen van metaal!
Dat hoog het licht langs onze steden straal
In slingervonkeling van vlamvend goud!

Wij gelooven niet dat er voor iemand gevaar bij kan wezen deze opwekkingen ter harte te nemen. Wij durven ieder en alles aanbevelen Dr. Koster's raad ernstig te overwegen.

Geheel anders is het geval met den heraut, die aangespoord wordt iets te roepen, dat bezijden de waarheid is:

„Er op aarde vrede! Een koningin
Van heel de wereld huldigen wij in!”
Roep dit met koop'ren galming, o heraut.

Wij raden integendeel den heraut, zoo hij zulke plannen mocht koesteren, te wachten tot het conferentie-gevaar voorbij is.

* * *

Behalve lyrisch-didaktische, bestaat er episch-realistische vredepoëzie. In *Propria Cures* van 11 Maart vinden wij dit gedicht:

In Sint-Petersburg daar woont een Czaar
Een Czaar met veel soldaten, ja soldaten
Hij neemt er telkens nog meer bij
Dat kan de vent niet laten.

Refrein:

Zeg Wilhelm, zeg Most Gracious Queen
Laat mij nou jullie leger 'ns zien
Ik wil je tot vrede bewegen
Daar heb jullie toch niet tegen?

Maar!

Jij komt niet aan mijn kanonnetjes (*bis*)

Jij komt niet met vredeliefde, vredeliefde

Met je vingers aan mijn infanterie,

Een, twee, drie.

De boeren in dien Czaar zijn land
Die hebben niet te eten, ja te eten!
Dat raakt den Czaar zijn kleeren niet
Dat wil hij maar niet weten.

Refrein.

Als die menschen dan 'ns op gaan staan
Uit wanhoop voor hun leven, ja hun leven
Dan heeft hij zijn soldaten klaar
En zegt hun vuur te geven.

Refrein.

En is er in China land te krijg
Dan zendt hij zijne vloten, ja zijn vloten,
En met de andere mogentheen
Gaat hij het dan verloten.

Refrein.

En ieder die zingt dan liefdevol
Het smoesje van den vrede, ja den vrede,
Totdat er wat te halen valt!
Dus zingen ze lustig mede:

Refrein.

* * *

Dat is naar ons hart gezongen. En naar ons hart stemden en spraken de socialistische kamerleden. Van Kol las in de zitting van den vijfden Mei de volgende verklaring voor:

„De ondergeteekenden, vertegenwoordigers der Sociaal-Democratische Arbeiderspartij in de Tweede Kamer der Staten-Generaal;

overtuigd, dat de steeds aangroeiende uitgaven voor militarisme „de volkswelvaart in haar wortel treffen en de geestelijke en fysieke krachten der bevolking op improductieve wijze verslinden”, reden waarom zij dan ook steeds in deze Kamer zijn opgekomen tegen elke vermeerdering van oorlogskosten en hun stem hebben onthouden aan de begrotingen van oorlog en marine;

overwegende, dat de hier te houden ontwapeningsconferentie zal plaats hebben op het initiatief van den keizer van Rusland, den drager van het meest absolute gezag in Europa, in wiens naam duizenden strijders voor geestelijke en stoffelijke verheffing van het volk zijn vervolgd, gemarteld en vermoord;

overwegende, dat de czaar na het rondzenden van zijn manifest rusteloos voortging met de uitbreiding van zijn leger en den aanbouw van nieuwe oorlogsscheepen, waardoor hij de andere mogendheden dwong ook hun bewapening uit te breiden, terwijl hij, met schending van zijn grondwettige rechten, Finland dwong zijn leger te vervijfvoudigen; als nakomelingen van dat volk, dat eenmaal 80 jaren lang den strijd voor zijn rechten en vrijheden tegen een woordbreukigen tiran streed, hun sympathie met het Finsche volk uitsprekende en hun verontwaardiging betuigende over de rechts- en vrijheidsverkrachting, jegens dat volk gepleegd;

overwegende, dat de meeste Mogendheden, die aan deze conferentie deelnemen, voortgaan, door hun imperialistische politiek brandstoffen voor den oorlog op te hoopen en aldus gevaar voor botsingen in allerlei oorden der wereld doen ontstaan;

constateerende, dat de oorlog een noodzakelijk gevolg is van den economischen en politieken belangenstrijd, die onder het huidige stelsel van voortbrenging mensch tegen mensch en volk tegen volk in het harnas jaagt;

kunnen van deze diplomaten-conferentie, waar noch de politieke, noch de economische verhoudingen ter sprake zullen komen en die in het geheim zal worden gehouden, noch eenige directe noch indirecte vruchten voor den wereldvrede verwachten;

achten het zelfs niet geheel ondenkbaar, in verband met het uitgesproken doel, om de oorlogstoerusting op den tegenwoordigen stand te houden, dat deze conferentie zal worden dienstbaar gemaakt aan het doel, om, door besnoeiing der ergste uitwassen van de technische ontwikkeling der vernielingswerktuigen, te voorkomen dat door den stand dier ontwikkeling de oorlog onmogelijk zou worden;

verklaren, geen krachtiger middel ter bestrijding van oorlog en militarisme te kennen dan de organisatie der werkende klasse in den klassenstrijd, ter verovering der politieke macht door het proletariaat, waardoor de tegenstand der bezittende klasse tegen de vrije ontwikkeling der socialistische,

op belangenovereenkomst tusschen volkeren en individuen berustende, samenleving wordt gebroken;

besluiten om voorgaande redenen, hun stem aan de voor deze conferentie gevraagde gelden te onthouden."

Zij waren, met Staalman, de eenigen. Vier en zeventig anderen stemden voor de f 75.000, zonder een kink te geven; slechts de heer van Bylandt „achtte zich zijnerzijdsch verplicht te verklaren dat men de groote historische beteekenis der conferentie niet kan miskennen." Wij noemen het een tour de force zoo maar in eens de conferentie tot de geschiedenis te doen behooren! Zag de minister geen kans een minder opvallende bêtise te zeggen? Dan deed hij waarlijk verstandig het bij „een woord van protest" te laten.

In ieder geval is het een leerzaam incident. De burgerlijke afgevaardigden zijn even zuinig op den nationalen tijd als de socialistische op het nationale geld. Deze gebruiken het een om op de verspilling van het ander door gene, te wijzen.

L.

Aan de Leden van het Delftsch Studenten Corps.

Er is in het Weekblad van de vorige week door den heer De Gelder eene kwestie besproken, van zoo uiterst belang, dat ik niet kan nalaten hierop nog eens terug te komen. Ik doe dit vooral daarom, omdat bij mij de vrees bestaat, dat velen uwer aan dit voorstel niet voldoende aandacht zullen schenken, in den waan zijnde, dat dit nu weer eene kwesie is de Commissie tot behartiging der Studiebelenen aangaande (belangstelling à priori gering). Maar ik geef U de verzekering, dat ge dan in een verkeerden waan zijt en dat het voorstel van den heer de Gelder uwe aandacht ten volle waardig is; het is toch in de eerste plaats eene corpszaak en wel eene van het uiterste gewicht, daar zij de grondslagen van het D. S. C. raakt.

Gaarne zou ik nu met U de volgende punten bespreken:

1°. Wat is de beteekenis van het voorstel de Gelder?

2°. Welke zijn de essentialia van het Corps?

3°. Mag het Corps zijn studiebelenen behartigen?

4°. Geschiedt de behartiging der studiebelenen thans goed?

5°. Is er eene onrechtvaardige toestand?

6°. De betere weg.

Allereerst dus:

1°. Wat is de beteekenis van het voorstel de Gelder?

Voor het duidelijk inzicht is het noodig, dat ik direct een groot onderscheid maak tusschen de C. t. B. d. S. en het verband dat er bestaat tusschen P. S. en Corps. Er bestaat een nauw verband tusschen P. S. en Corps, zooals ik U hoop aan te toonen; de C. t. B. d. S. is het orgaan, dat tegenwoordig deze twee lichamen verbindt. Wat nu het eerste betreft, zoo biedt de geschiedenis ons de feiten tot staving hiervan. Reeds in onze eerste Studenten Almanak vinden wij: „de Geschiedenis van de Delftsche Academie" tot het jaar 1864 bleef dit zoo, alleen men noemde dit hoofdstuk in het vervolg: „Geschiedenis van het Delftsch Studenten Corps en der Delftsche Academie" en in de almanak van 1863 pag. 150 vinden we deze treffende opmerking: „... .. „geven een welsprekend bewijs, hoe innig de Delftsche Academie en het Delftsch Studenten Corps verbonden zijn" ... .."

Na het jaar 1864, toen de oprichting der Polytechnische School ook groote veranderingen in het corps ten gevolge had (zie „overgangsbepalingen" in de desbetreffende almanak) kreeg het door mij beschouwde hoofdstuk een anderen naam, nl. „Geschiedenis van het Delftsch Studenten Corps", maar dan kwamen daarin voor de besprekingen over de P. S. en de kritieken over de Colleges. De Senaat redigeerde toen het zg. college verslag, totdat nu ongv. 10 jaar geleden zij dit deel harer taak op eene sub-commissie overdroeg, beter berekend deze plicht te vervullen, nl. de „Commissie tot Behartiging van Studiebelenen".

Deze Commissie bestaat wel is waar slechts 10 jaar, maar de taak, die ze te vervullen heeft bestaat zoo lang, als het corps zelve. Het feit, waaraan dit college zijn bestaan te danken heeft is: de band tusschen P. S. en corps, en deze heeft altijd bestaan; 10 jaar geleden nog eens, is dus niets anders geschied, dan dat het opmaken van een der verslagen van het corps aan eene aparte commissie werd opgedragen, niet echter, dat die verslagen

zelve toen pas werden ingevoerd. Zoolang als de almanak bestaat, zoolang heeft het corps daarin een hoofdstuk over hare inrichting van onderwijs geplaatst.

Als bewijs, dat de C. t. B. d. S. het orgaan is, dat P. S. en corps vereenigt, diene art. 6 hoofdstuk VI der corpswet: De commissie stelt zich in betrekking met den directeur, den Raad van Bestuur en zoo noodig met de docenten der Polytechnische School".

De volgende uiterst belangrijke conclusie valt nu te trekken: heft men de C. t. B. d. S. op, zoo breekt men de band, welke zoolang, als het corps bestaat, dit met de Delftsche Academie en P. S. verbond, af. Dat wil het voorstel de Gelder zeggen, mag men dit zoo maar roekeloos doen?

2°. Welke zijn de essentialia van het corps?

Onder de essentialia eener vereeniging verstaat men die kenmerken, waardoor de vereeniging geheel gekarakteriseerd en bepaald is, met welke de vereeniging staat of valt; de fundamenteen, waarop zij rust.

Vragen wij ons nu af, wat bracht ons hier in Delft, waarom kwamen wij hier, wat doen wij hier, wat onderscheidt ons van andere menschen van denzelfden leeftijd als wij, is het niet dit: dat wij hier kwamen om te studeeren, m. a. w. dat we student werden aan de P. S.? De heer de Gelder noemt dit een „toevallige aanleiding", wel mogelijk, maar tevens de eenige aanleiding.

Wij kwamen nergens anders voor. Het corps heeft dan ook volstrekt niet zijn ontstaan te danken aan de behoefte „om de eenheid der studenten te bevorderen" (welke vereeniging bevordert niet de eenheid onder hare leden), evenmin is de oorzaak „ons jeugdig, vrij bestaan".

Wij kwamen toch niet in Delft, omdat wij zoo jeugdig en vrij waren, of omdat wij zoo'n behoefte hadden om vriendschap en trouw onder elkaar te bevorderen; ik vraag u, waarom ontstaan dan niet op andere plaatsen, waar evenzoo vele jeugdige en onafhankelijke menschen wonen, vereenigingen van hetzelfde karakter, als de onze?

Er zijn duizende vereenigingen, wier doel het is vriendschap en kameraadschap onder hare leden te bevorderen, maar ge geeft me toe, dat zijn andere vereenigingen, dan de onze. Maar wat onderscheidt ze dan van elkaar, hoe komt het dat eene vereeniging als die tot bevordering van het schoenmakersbedrijf (om een voorbeeld te nemen) eene totaal andere is, dan een dergelijke van timmerlieden, is het niet, omdat, wil men lid worden van de eerste men schoenmaker, of wil men tot de andere toetreden, men timmerman moet zijn?

Verlangt men werkend lid eener wielrijdersvereeniging te worden; zoo moet men kunnen wielrijden, en zoo zou ik kunnen voortgaan, maar de conclusie, is: de leden moeten aan een bepaald criterium voldoen, als zij lid willen worden. En zoo is het bij ons ook.

Onze wet noemt in art. 1 haar doel, n.l. om trouw en eensgezindheid onder hare leden te willen bevorderen, maar dan moet men toch weten, wie al zoo lid kunnen worden, toch niet Jan en alleman, toch niet alle menschen, die evenveel geestelijk ontwikkeld zijn als wij, toch niet allen, die vrij zijn en zoo gaarne een vriendenkring hadden. Wat is toch het criterium, dat ons van alle andere menschen onderscheidt? Art. 4 onzer wet geeft het antwoord: „alleen, zij die bij den directeur der Polytechnische School zijn ingeschreven, kunnen lid worden van het D. S. C."? Wordt dit ook niet bevestigd door het feit, dat men overal op de wereld bij eene bepaalde universiteit, eene bepaalde Studentenvereeniging vindt?

Heb ik dus onder 1 aangetoond, dat P. S. en corps altijd nauw samengegaan zijn, zoo blijkt nu dat het eenige kenmerk van den Delftschen Student is, dat hij op de P. S. studeert en ik ga dus niet te ver indien ik zeg, dat maakt men het corps los van de P. S. men het eerste zijn eenigste kenmerk, zijn diepste grond, zijn fundament ontleent, m. a. w. hare essentialia verandert, waardoor feitelijk evenals in 1864 een nieuw corps zou ontstaan.

3°. Mag het corps zijne studiebelenen behartigen?

Op deze vraag durf ik volmondig ja antwoorden.. ja, als zijn de een gemeenschappelijk belang; het is niet ons eerste belang, dat geef ik gaarne gewonnen, maar dit doet er ook niets toe: een belang is het, dat wij gerust behartigen mogen, naar onze beste krachten, wie zal ons dat beletten, wie kan daar iets tegen hebben?

Nu zegt men ja, maar er zijn zoovele buitenstanders „die van een recht verstoken zijn, dat aan alle studenten aan de P. S. toekomt". Zij kunnen hunne studies niet behartigen. Is dit „kunnen" wel juist? Is door de niet-corpsleden ooit hierover eene officieele klacht geuit? wat weten we dan van „niet kunnen". Niets belet hen ook een collegeverslag te schrijven, het is aan de docenten hiervan

notitie te nemen. Willen de niet-corpsleden hunne studies behartigen, nog eens, dat is niet onze zaak en het feit, dat dit thans niet geschiedt, ontnemt ons niet in de minste mate het recht, invloed op het onderwijs uit te oefenen.

4°. Geschiedt de behartiging der studiebelangen goed?

In dit opzicht kan ik de meening van den heer de Gelder geheel deelen. Het is volkomen waar, dat in het corps andere belangen meer op den voorgrond staan (men zie wat ik onder 3 hierover reeds geschreven heb).

Maar nu blijkt het noodzakelijk, het door mij in 1 gemaakte onderscheid tusschen de C. t. B. d. S. en het verband tusschen P. S. en corps goed in het oog te houden. Wil de heer de Gelder de commissie reorganiseeren, dan vind ik dit uitstekend. Reeds anderen zijn in deze richting aan 't werk, men leze slechts de toelichting tot de voorgestelde veranderingen door den heer van Iterson en wat volgens hem de oorzaken der geringe vrucht van en de weinige sympathie der docenten jegens de commissie zijn. Maar men lette nu goed op het verschil door mij bedoeld: noemt de heer de Gelder dezen toestand als reden om de C. t. B. d. S. op te heffen (dus de band tusschen corps en P. S. te vernietigen), dan zeg ik neen; dit is een reden om hare werkzaamheden anders in te deelen.

5°. Is er eene onrechtvaardige toestand?

Ik heb het oog op de laatste alinea van het stuk van de heer de Gelder. Eigenlijk heb ik reeds onder 3, sprekende over de niet-corpsleden betoogd, dat zoodanige toestand niet bestaat. De heer de Gelder schreef een rondschrijven aan alle docenten, met de vraag, „of de behartiging der studie aan de P. S. door alle ingeschrevenen, behoorde te geschieden.” Natuurlijk werd deze vraag bevestigend beantwoord, dat kon haast niet anders; maar ik maak er tevens uit op, dat de docenten eventueele opmerkingen over colleges van niet-corpsleden zeer zeker in overweging zouden nemen. Het onrechtvaardige, zooals dit door den heer de Gelder bedoeld is, bestaat dus niet. Van alle antwoorden is dit van den heer van der Kloes verreweg het beste. Juist, die kwesties laten hem volkomen koud, dat zijn corpskwesties en hij wil notitie nemen van de klachten door elk ingeschrevene aan de P. S. geuit.

Gaarne knoop ik hier nog eene opmerking aan vast, naar aanleiding de eene zinsnede van den heer de Gelder, als zouden corpsbelangen beter door corpsleden + niet-corpsleden behartigd worden. Afgezien van het onjuiste in deze redeneering, dat ieder direct voelt, voeg ik er nog bij, dat art. 1 der corpswet zegt. „Het D. S. C. stelt zich ten doel: de bevordering en handhaving van eensgezindheid en trouw onder de leden de behartiging hunner belangen.” .... Het D. S. C. bevordert dus alleen de belangen zijner eigen leden, menschen die geen lid zijn kunnen dus onmogelijk belangen behartigen van het D. S. C. Ten slotte betwijfel ik nog, of de nieuwe vakvereniging, zooals die door den heer de Gelder bedoeld is wel vele leden en succes zou hebben (men bedenke: het D. S. C. is eene corporatie, de studentenbond is er ook eene, maar de ingeschrevenen aan de P. S. vormen geene corporatie, deze moet dus nog eerst gevormd worden). Ik vrees dat slechts weinigen lid zouden worden van eene vereniging die geen ander doel had dan de studies te behartigen.

Niet alle ingeschrevenen aan de P. S. zouden lid der vakvereniging zijn, we zouden dus precies even ver zijn, als nu.

6°. De betere weg.

Het hoofdbezwaar van den heer de Gelder tegen den tegenwoordigen toestand is, dat niet alle ingeschrevenen aan de P. S. het recht hebben hunne studies te behartigen, omdat niet allen lid van het corps zijn (reeds is aangetoond, dat dit niet geheel juist is). Laat ons dus liever zoeken naar de oorzaak, waarom niet allen lid van het corps worden, daar zit het kwaad, en daar zit de oplossing dat is (als men dit woord nu eens gebruiken wil) onrechtvaardig, dat wij de omstandigheden zoo gemaakt hebben, dat velen niet lid van het corps kunnen worden. Laat ons overwegen, of het corpsleven niet te duur is (/ 15 contributie) en of er geen andere bezwaren op te heffen zouden zijn. Hoe dit zij, dit is eene andere kwestie, die ik niet verder uitwerken zal, maar zooveel is zeker, hoe verder het D. S. C. zijne deuren open zet voor de studeerenden aan de P. S., des te meer zal het aan zijn doel beantwoorden.

M. H., alvorens te eindigen nog één woord. Ik hoop zeer, dat deze kwesties door u goed zullen worden ingedacht, ik hoop verder, dat gij ze in het juiste licht zult beschouwen; maar voor alles: weest op uwe hoede weest voorzichtig, en bewaar er ons voor, dat misschien een

stap zou genomen worden door het corps, waarvan de gevolgen voorloopig niet te overzien zouden zijn.

J. F. B. VAN HASSELT.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Vox Studiosorum.

Buch der Lieder, al weer een opwekking voor het Liederboek.

Verslag van de lezing van Dr. Schaepman over de „Memoires van Bismarck”.

Een kort overzicht van het Invitatie-concert van „J. P. zn Sweelinck”, te Amsterdam.

Prijsvragen van de Universiteiten te Utrecht en Amsterdam. Verslagen en mededeelingen.

Minerva.

Dr. A. P. N. Franchimont, ter gelegenheid zijn zilveren ambtsfeest.

Duitsche studententaal; daar de Fransche en Engelsche student behandelt zijn voelt A. J. B. zich gedwongen de Duitsche te behandelen.

Rociraces; eenige mededeelingen over de ploegen van Triton.

Nog een opmerking, uit Utrecht; wat zou dat nu toch wel wezen?... Weer het liederboek.

Iets over de oprichting van „Vindicat atque Polit”, bevat historische mededeelingen uit de oprichting en de eerste tijd van het bestaan van het Groningsch studenten corps.

Overzicht van het concert van „J. Pz. Sweelinck” te Amsterdam.

't Privaat docentschap van den Heer F. v. d. Goes.

A. M. R. bestrijd hetgeen in de Economist is geschreven tegen de aanvragen, en verdedigd het recht dat de Socialistische Economie heeft op vertegenwoordiging aan de Universiteit.

Verslagen van een lezing van Herman Heyermans en van de Debatingavond.

Dan een hoofd Socialisme, in de Minerva Heeren, gelukkig volgt alleen maar een verslag van de lezing van den heer Van Kol over „Koloniale Politiek”.

Vincent van Peski is het nog niet eens met F. Borst over die Fransche studenten kwestie.

Weekverslagen.

Propria Cures.

Hooger Onderwijs. Prijsvragen uitgeschreven door de Universiteiten van Amsterdam en Leiden.

Interacademiale schietwedstrijd. Verslag.

Nereus, eenige mededeelingen over de ploegen.

Uitvoering van „Sweelinck”, een lofrede op het geen ten gehore werd gebracht.

Onder Socialisme als voortzetting van de polemiek een stuk van R. Kuyper, en verslag van de lezing van den heer Van Kol over „Koloniale Politiek” op S. L.

Eletheto.

De eisch van het Goddelijk Recht.

Het betoog komt in hoofdzaak neer op het geen in den beginne gezegd wordt nl. voor zich te storten in den maalstroom van het sociale leven, moest ieder eerst voor zich zelf uitmaken, hoe hij staat tegen over God en zich zelf.

Het goed recht der Zending.

Dit stuk is naar aanleiding van het geen Blanda schreef in de Controleur nl. dat de resultaten door de zendelingen bereikt, niet te danken waren aan hun evangelie prediking, maar aan hun persoonlijke toewijding, het geen de schrijver natuurlijk niet eens is.

Het gebed; hierin wordt er op aangedrongen dat men het gebed niet zal verwaarloozen, want het moet een Christen bewaren voor oppervlakkigheid, het moet het geestelijk leven dieper maken.

Het socialisme een gevaar? bestrijding van dit stuk uit 't vorige nummer.

Nog eens „Predikant of Zendeling; een stukje polemiek.

v. K.

Berichten en mededeelingen.

Gekozen tot Secretaris der Scheepsbouwkundige faculteit de heer Hellemans.